

CONV 353/02

WG IV 17

RAPPORT

från:	Arbetsgrupp IV – De nationella parlamentens roll
till:	Konventsledamöter
Ärende:	Slutrapport om de nationella parlamentens roll från arbetsgrupp IV

I. Inledning

1. Arbetsgruppen har med utgångspunkt i sitt mandat (CONV 74/02) behandlat de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen. Under arbetet har gruppen tagit fasta på den bekräftelse på att det är viktigt att främja ett större engagemang från de nationella parlamentens sida i Europeiska unionens verksamhet som kom till uttryck i stats- och regeringschefernas förklaring (nr 13) som fogas till Maastrichtfördraget och det protokoll om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen som fogas till Amsterdamfördraget. Den har också tagit fasta på förklaring (nr 23) som fogas till Nicefördraget där de nationella parlamenten uppmanas att delta i debatten om unionens framtid, och slutligen de särskilda frågor om de nationella parlamentens roll i ansträngningarna för att öka EU:s demokratiska legitimitet som Europeiska rådet i Laeken ställde i förklaringen om Europas framtid.
2. Arbetsgruppen har hållit nio möten, varav ett gemensamt med arbetsgrupp I för subsidiaritetsprincipen. Medlemmarna har deltagit aktivt i arbetet och lagt fram ett stort antal skriftliga bidrag. Gruppen har tagit del av föredragningar av Andreas Maurer (docent vid

Stiftung Wissenschaft und Politik, Berlin och Jean Monnet, universitetslektor vid universitetet i Osnabruck) om de nationella parlamentens roll i den europeiska strukturen och av kommissionsledamoten Michel Barnier om genomförandet av protokollet till Amsterdamfördraget. Andra medlemmar i gruppen har även redogjort för områden där de själva har sakkunskap. Ordföranden besökte Finlands riksdag på inbjudan av ordföranden i Stora utskottet.

3. Gruppens arbete kan föras in under följande tre skilda rubriker:

- De nationella parlamentens roll vid granskningen av regeringarna (nationella granskningssystem).
- De nationella parlamentens roll när det gäller att kontrollera tillämpningen av subsidiaritetsprincipen.
- Roll och funktion för multilaterala nätverk eller mekanismer på EU-nivå som kan involvera de nationella parlamenten.

I denna rapport sammanfattas resultatet av arbetsgruppens diskussioner om dessa tre huvudfrågor och ett antal särskilda förslag läggs fram. Rapporten innehåller också några rekommendationer av mer allmänt slag.

II. Allmänna synpunkter och rekommendationer när det gäller de nationella parlamentens roll inom EU

4. Flera allmänna synpunkter har framkommit under gruppens diskussioner. Medlemmarna var eniga om att de nationella parlamenten har en bestämd roll inom EU och att en ökning av deras delaktighet skulle bidra till att stärka unionens demokratiska legitimitet och närma den till medborgarna. För att dessa mål skall uppnås ansågs förankringen av och ansvarigheten för EU i medlemsstaterna mycket viktiga. I detta sammanhang underströk arbetsgruppen att det inte i första hand är en fråga om konkurrens mellan de nationella parlamenten å ena sidan och Europaparlamentet å den andra. Var och en har sin bestämda roll, men båda delar det gemensamma målet att närma EU till medborgarna och därigenom bidra till att öka unionens demokratiska legitimitet.

5. På grundval av dessa allmänna synpunkter rekommenderar arbetsgruppen konventet att det framtida konstitutionella fördraget skall innehålla ett klart erkännande av de nationella parlamentens roll. En formulering för detta ändamål bör, liksom i protokollet till Amsterdamfördraget, återspegla att bestämmelser på europeisk nivå syftar till att underlätta de nationella parlamentens delaktighet utan att det inverkar på den konstitutionella organisationen på nationell nivå.
6. Arbetsgruppen erkände att åtgärder tidigare har vidtagits för att öka de nationella parlamentens delaktighet i och medvetande om EU:s verksamhet inte minst genom bestämmelserna om de nationella parlamentens roll i protokollet till Amsterdamfördraget, men ansåg att de nationella parlamenten bör utnyttja alla möjligheter att påverka rådet genom sina regeringar och menade att ett antal åtgärder kan förbättra situationen ytterligare.
7. Arbetsgruppen var enig om att större öppenhet och insyn i rådets arbete har stor betydelse för att underlätta och förbättra de nationella parlamentens aktiva engagemang i EU. Medlemmarna ansåg att rådet bör lagstifta för öppna dörrar. Den politiska samordningen och andra verksamheter bör också i största möjliga utsträckning utföras för öppna dörrar. Klara och tydliga skäl bör lämnas om det anses nödvändigt att hålla möten bakom lyckta dörrar. Arbetsgruppen ansåg att de åtgärder som antogs vid Europeiska rådet i Sevilla utgjorde ett viktigt steg framåt, dvs. rådsmöten som är öppna för allmänheten vid medbeslutandeförfarande. Arbetsgruppen ansåg dock att det behövs ytterligare insatser för ökad öppenhet och insyn och menade även att protokoll från sammanträdena bör skickas till Europaparlamentet och de nationella parlamenten inom tio dagar, samtidigt och direkt som till regeringarna.
8. Arbetsgruppen rekommenderar följande åtgärder:
 - *Det framtida konstitutionella fördraget bör innehålla en särskild formulering där vikten av de nationella parlamentens aktiva engagemang i Europeiska unionens verksamhet, särskilt genom att säkerställa kontrollen av regeringarnas agerande i rådet, inklusive granskningen av efterlevnaden av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna bekräftas.*

- *Rådets möten bör alltid vara offentliga när rådet utövar sin lagstiftande funktion. Den politiska samordningen och andra verksamheter bör också i största möjliga utsträckning utföras för öppna dörrar. Klara och tydliga skäl bör lämnas om det anses nödvändigt att hålla möten bakom lyckta dörrar.*
- *Protokoll från sammanträdena bör skickas till Europaparlamentet och de nationella parlamenten inom 10 dagar, på samma sätt som till regeringarna.*

III. Nationella granskningssystem

9. Gruppen enades om att de nationella parlamentens främsta roll i Europafrågor utövas genom en effektiv granskning av regeringarnas agerande på europeisk nivå. Den bekräftade också att de olika systemen för nationell parlamentarisk granskning återspeglar de olika arrangemangen för förbindelserna mellan regeringarna och de nationella parlamenten i enlighet med de enskilda medlemsstaternas konstitutionella krav och att det inte vore lämpligt att på europeisk nivå föreskriva hur granskningen bör organiseras. I samband med detta noterades även att många av de åtgärder som gäller granskning på nationell nivå även kan tillämpas på regional nivå, inom varje medlemsstat, beroende på nationella konstitutionella krav och arrangemang.
10. Man ansåg dock att det vore lämpligt att studera de olika nationella systemen för att försöka fastställa bästa praxis och miniminormer. Gruppen tog i detta sammanhang del av föredragningar om de system som används i Finland, Sverige, Danmark och Frankrike. Flera andra gruppmedlemmar överlämnade skriftliga redogörelser för det nationella granskningssystemet i sina respektive länder. Av informationsutbytet framgick att de befintliga systemen varierar mycket i intensitet och effektivitet. Gruppen urskilde ett antal grundläggande faktorer som påverkar granskningens effektivitet, exempelvis
 - informationens läglighet, räckvidd och kvalitet, omfattande unionens hela verksamhet,
 - möjligheten för ett nationellt parlament att framföra sin uppfattning om ett förslag till EU:s lagstiftningsåtgärd eller lagstiftande verksamhet,

- regelbundna kontakter och utfrågningar av ministrarna före och efter rådets och Europeiska rådets möten,
- sakutskottens och de fasta utskottens aktiva deltagande i granskningsprocessen,
- regelbundna kontakter mellan nationella parlamentsledamöter och Europaparlamentets ledamöter,
- tillgången till assisterande personal, inbegripet möjligheten av ett representantkontor i Bryssel.

11. Gruppen bekräftade att de nationella parlamenten inte alltid till fullo utnyttjar den befogenhet de har att granska sin regerings agerande. Arbetsgruppen var enig om att ett mer systematiskt informationsutbyte mellan de nationella parlamenten om metoder och erfarenheter kan ha stor betydelse för att öka kunskapen och medvetenheten om Europafrågor och därigenom ytterligare förbättra effektiviteten i den nationella parlamentariska granskningen. Detta är COSAC:s¹ huvudsakliga uppgift och arbetsgruppen hoppas att det förslag till omorganisering av COSAC som det danska ordförandeskapet i COSAC för närvarande lägger fram kommer att leda till att denna uppgift kommer att utföras effektivare än tidigare. Arbetsgruppen anser att COSAC kan överväga att utarbeta riktlinjer eller en uppförandekod för de nationella parlamenten med önskvärda miniminormer för en effektiv nationell parlamentarisk granskning och uppmanade den att beakta arbetsgruppens synpunkter och rekommendationer.
12. Arbetsgruppen diskuterade också vilka åtgärder som krävs på europeisk nivå för att man skall kunna underlätta och stimulera en effektiv granskning på nationell nivå. I detta sammanhang fick gruppen skriftliga uppgifter från rådets sekretariat om sådana frågor som protokollet till Amsterdamfördraget, förbindelserna med COSAC och rådsmötenas öppenhet. Gruppen tog även del av en föredragning av kommissionsledamoten Michel Barnier om genomförandet av protokollet till Amsterdamfördraget om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen och diskuterade möjliga ändringar av det befintliga protokollet eller förbättringar som bör införas i ett eventuellt nytt protokoll (med hänsyn till och med bakgrund av bestämmelserna i det befintliga protokollet).

¹ COSAC är den franska förkortningen för Conférence des organes spécialisés dans les affaires communautaires.

13. Gruppen ansåg att de bestämmelser i protokollet till Amsterdamfördraget som avser de nationella parlamentens tillgång till information gärna kan förstärkas. Även om huvudansvaret för överföring av samrådsdokument och lagförslag fortsatt bör vila på regeringarna, ansåg gruppen att det fanns fördelar med samtidig och direkt överföring av sådana dokument till de nationella parlamenten från kommissionen för att se till att alla nationella parlament så tidigt som möjligt får tillgång till dokumenten.
14. Kommissionen bedriver redan nu en omfattande samrådsprocess när det gäller samrådsdokumenten – grönböcker, vitböcker och meddelanden – genom att införa sådana dokument på Internet för att informera allmänheten. Gruppen bekräftade att detta förfarande utgör en viktig möjlighet för bland annat de nationella parlamenten att reagera på förslag på ett tidigt stadium i lagstiftningsprocessen och att de kanske inte utnyttjar den fullt ut. För att öka medvetenheten om det öppna samrådet och underlätta de nationella parlamentens tillgång till dessa dokument och för att uppmana dem att utnyttja detta tillfälle för att framföra sina åsikter skulle arbetsgruppen välkomna att samrådsdokumenten kan skickas direkt till de nationella parlamenten. De relevanta bestämmelserna i protokollet (punkt I.1) bör därför ändras i enlighet med detta.
15. Protokollet till Amsterdamfördraget om de nationella parlamentens roll innehåller en bestämmelse (punkt I.2) där följande fastställs: "Kommissionens förslag till lagstiftning, enligt den definition som rådet gör i enlighet med artikel 207.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, skall göras tillgängliga i så god tid att varje medlemsstats regering kan säkerställa att dess eget nationella parlament erhåller dem på lämpligt sätt." Gruppen anser att definitionen av lagstiftningsförslag bör förtydligas för att alla förslag till lagstiftning skall omfattas. Som ovan angetts anser arbetsgruppen även att alla kommissionens lagstiftningsförslag bör översändas direkt till de nationella parlamenten samtidigt som de översänds till rådet och att de relevanta bestämmelserna i protokollet bör ändras i enlighet med detta.

16. I protokollet om de nationella parlamentens roll föreskrivs dessutom följande:
- "En **sexveckorsperiod** skall förflyta mellan den dag då ett lagstiftningsförslag eller ett förslag till en åtgärd som skall beslutas enligt avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen av kommissionen görs tillgängligt för Europaparlamentet och rådet på alla språken och den dag då förslaget sätts upp på rådets dagordning för beslut, antingen för antagande av en rättsakt eller för antagande av en gemensam ståndpunkt i enlighet med artiklarna 251 eller 252 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen; **i brådskande fall kan dock undantag göras**, varvid skälen skall anges i rättsakten eller den gemensamma ståndpunkten."²
17. Arbetsgruppen bekräftade att den sexveckorsperiod som för närvarande är tillämplig i regel är tillräcklig för att parlamenten skall kunna framföra sina synpunkter till regeringarna, under förutsättning att de får informationen snabbt, eftersom den tid som föregår antagandet av de flesta lagstiftningsåtgärder som omfattas av³ perioden i protokollet i de flesta fall överstiger sex veckor. Arbetsgruppen har dock uttryckt betänkligheter om möjligheten att träffa "preliminära överenskommelser" i rådets arbetsgrupper inom sexveckorsperioden, innan de nationella parlamenten har kunnat framföra sina synpunkter till regeringen. Arbetsgruppen anser därför att rådet, inbegripet arbetsgrupper och Coreper, under denna sexveckorsperiod inte bör godta några preliminära överenskommelser. För att inte orsaka förseningar i lagstiftningsprocessen bör det genom en sådan bestämmelse fortfarande vara möjligt för kommissionen att lägga fram förslaget och för arbetsgruppen att föra en inledande diskussion. En reservation som lämnas in av en medlemsstat i rådet och som utgår från det berörda nationella parlamentets ståndpunkt eller förväntade ståndpunkt bör hindra denna medlemsstat från att delta i en överenskommelse om förslaget inom rådet. Detta skulle inte förhindra ett beslut i rådet när beslut fattas med kvalificerad majoritet, om denna nås utan den berörda medlemsstaten. De relevanta bestämmelserna i protokollet bör ändras i enlighet med detta.

² Punkt I.3, markeringen tillagd.

³ Definitionen hänför sig till gemenskapsrättsakter (förordningar, direktiv och beslut) som förtecknas i artikel 249 i EG-fördraget samt rättsakter (rambeslut och beslut) som förtecknas i artikel 34.2 i EU-fördraget (avdelning VI, RIF). Interna åtgärder, administrativa rättsakter, budgeträttsakter, interinstitutionella rättsakter eller rättsakter som rör internationella förbindelser omfattas inte av definitionen av rättsakt enligt punkt I.2 i protokollet. Definitionen skall användas i enlighet med punkt I.3 i protokollet med det tillägg av RIF-konventionerna i artikel 34.2 d i EU-fördraget som är underförstått i punkt I.3.

18. Arbetsgruppen inser behovet av att behålla en bestämmelse om undantag i brådskande fall, men betonar att det är nödvändigt att se till att skälen till undantag klart uppges i rättsakten eller den gemensamma ståndpunkten, i enlighet med bestämmelserna i det befintliga protokollet.
19. Som ytterligare ett inslag i processen att göra de nationella parlamenten mer delaktiga i Europeiska unionens arbete och informera dem så tidigt som möjligt ansåg arbetsgruppen också att det kunde vara lämpligt att kommissionen översänder sin årliga politiska strategi och sitt årliga lagstiftnings- och arbetsprogram, och att revisionsrätten översänder sin årsrapport, till de nationella parlamenten. Detta bör göras samtidigt som dokumenten översänds till Europaparlamentet och rådet – valet av tidpunkt måste övervägas med hänsyn till eventuella förändringar i tidsplanen för den aktuella programplaneringscykeln med anledning av slutsatserna från Europeiska rådet i Sevilla om programplanering av rådets verksamhet. En bestämmelse för detta ändamål bör införas i en ändrad version av protokollet om de nationella parlamentens roll.
20. Arbetsgruppen rekommenderar följande åtgärder:
- *För att den nationella behandlingen skall vara verkningsfull är det viktigt att de nationella parlamenten har möjlighet att uttrycka sin egen ståndpunkt i fråga om alla förslag till EU:s lagstiftningsåtgärder.*
 - *En ändrad version av protokollet till Amsterdamfördraget om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen bör innehålla bestämmelser där följande fastställs:*
 - *Protokollet till Amsterdamfördraget om de nationella parlamentens roll bör tillämpas strikt, inbegripet sexveckorsperioden, varvid undantag kan göras i brådskande fall i enlighet med protokollet.*
 - *Rådets arbetsgrupper och Coreper bör inte godta preliminära överenskommelser om förslag som omfattas av sexveckorsperioden i protokollet till Amsterdamfördraget om de nationella parlamenten förrän i slutet av perioden, varvid undantag kan göras i brådskande fall i enlighet med protokollet.*

- *Reservationer för parlamentsbehandling bör få en tydligare status i rådets arbetsordning. Sådana reservationer bör dessutom ha en närmare angiven tidsgräns, så att beslutsfattandet inte blockeras i onödan.*
- *I rådets arbetsordning anges det att en vecka skall förflyta mellan det att en lagstiftningspunkt diskuteras i Coreper och i rådet. Rådets sekretariat bör hädanefter föra och offentliggöra ett protokoll över att bestämmelsen iakttas.*
- *Kommissionen bör översända alla lagstiftningsförslag och samrådsdokument samtidigt till de nationella parlamenten, Europaparlamentet och rådet.*
- *Kommissionen bör översända den årliga politiska strategin och det årliga lagstiftnings- och arbetsprogrammet samtidigt till de nationella parlamenten, Europaparlamentet och rådet.*
- *Revisionsrätten bör översända sin årsrapport samtidigt till de nationella parlamenten, Europaparlamentet och rådet.*
- *COSAC skulle kunna överväga att utarbeta riktlinjer och/eller en uppförandekod för de nationella parlamenten med önskvärda miniminormer för en effektiv nationell parlamentarisk granskning och utgöra grunden för ett regelbundet utbyte av information, bästa praxis och mekanismer för bänkmärkning av nationella granskningssystem.*

IV. Subsidiaritet

21. Arbetsgruppen diskuterade ingående de nationella parlamentens roll när det gäller att kontrollera tillämpningen av subsidiaritetsprincipen på europeisk nivå. Den tog särskilt upp följande frågor:

- Har de nationella parlamenten en roll att spela när det gäller att kontrollera subsidiariteten?
- Bör de agera ensamma eller tillsammans med andra?
- I vilket eller vilka skeden i lagstiftningsprocessen bör de involveras?
- Vilken mekanism är lämpligast?

22. Arbetsgruppen var överens om att det finns ett delat ansvar att sörja för att subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna följs och att kommissionen, Europaparlamentet, rådet och de nationella parlamenten alla måste se till att subsidiaritetsprincipen följs när ett utkast till lagstiftning föreslås och behandlas. Den var även enig om att de nationella parlamenten måste spela en viktig roll när det gäller att delta i arbetet inom EU:s lagstiftande organ vid den praktiska tillämpningen av subsidiaritetsprincipen. I synnerhet har de nationella parlamenten ett centralt ansvar att ge råd till, granska och hålla sina egna regeringars ministrar ansvariga för de senares framträdande i rådet, särskilt när man överväger om det är bäst att anta lagstiftning på nationell eller europeisk nivå. Det noterades även att det finns ett nära samband mellan subsidiaritet och proportionalitet. Arbetsgruppen diskuterade även tillämpningen av artikel 308⁴, och flertalet medlemmar ansåg att enhällighet i rådet om tillämpningen av denna artikel är en viktig komponent i beaktandet av subsidiaritetsprincipen.⁵
23. Arbetsgruppen var överens om att de nationella parlamenten bör involveras så tidigt som möjligt i lagstiftningsprocessen. Man enades dessutom om att en förhandskontroll av subsidiariteten i första hand bör vara av politisk karaktär. Om kommissionens strategiska programplaneringsdokument läggs fram direkt för de nationella parlamenten, vilket skisseras i det föregående avsnittet, skulle de nationella parlamenten tidigt få inblick i planerade lagstiftningsförslag och kunna begära mer information från sin regering om särskilda inslag om så behövs. Arbetsgruppen noterade kommissionsledamot Barniers förklaring att förslagets konsekvenser för subsidiariteten och proportionaliteten blir helt klara först när förslagen har antagits av kommissionen.

⁴ Artikel 308 i EG-fördraget: "Om en åtgärd från gemenskapens sida skulle visa sig nödvändig för att inom den gemensamma marknadens ram förverkliga något av gemenskapens mål och om detta fördrag inte innehåller de nödvändiga befogenheterna, skall rådet genom beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet vidta de åtgärder som behövs."

⁵ Kommissionen gav arbetsgruppen en förteckning över 73 rättsakter som antagits på grundval av artikel 308 sedan den 1 maj 1999.

24. Majoriteten av arbetsgruppens medlemmar rekommenderade ett "processbaserat tillvägagångssätt" för de nationella parlamentens kontroll av subsidiariteten och proportionaliteten och avvisade tanken på att inrätta nya permanenta eller tillfälliga organ eller institutioner för detta ändamål. Medlemmarna betonade dessutom att man måste se till att den nya mekanismen blir enkel och inte försenar beslutsfattandet i onödan. De var överens om att detta lämpligast kan ske genom en tvåstegsmetod som innebär att de nationella parlamenten behandlar ett lagstiftningsförslag från subsidiaritetssynpunkt alldeles i början av lagstiftningsprocessen, men även under hela processen om texten har ändrats väsentligt jämfört med det ursprungliga förslaget. Varningen skall riktas till den institution som föranlett ändringen. Några medlemmar betonade att de nationella parlamenten bör ha möjlighet att ingripa i alla skeden av lagstiftningsprocessen genom nationella regeringar i enlighet med de nationella konstitutionella kraven och överenskomna arrangemangen mellan regeringen och det nationella parlamentet.
25. Arbetsgruppen hade ett gemensamt möte med arbetsgrupp I för subsidiaritetsprincipen och upprätthöll en nära kontakt under hela processen. De flesta av arbetsgruppens medlemmar välkomnade på det hela taget de slutliga rekommendationerna från arbetsgrupp I och ansåg att dess synpunkter hade beaktats. Några medlemmarna i arbetsgruppen ansåg dock att några av förslagen från arbetsgrupp I kan förbättras ytterligare i följande avseenden:
- Sambandet mellan subsidiaritet och proportionalitet bör framhållas ytterligare.
 - De nationella parlamenten bör kunna ta upp problem som gäller subsidiariteten under hela lagstiftningsprocessen i de fall då ett förslag har ändrats avsevärt.
 - Om man beslutar att ha en mekanism för överklagande till domstol bör rätten till överklagande inte begränsas till de nationella parlament som lämnade motiverade yttranden i ett tidigt skede.

26. En majoritet av arbetsgruppens medlemmar rekommenderar följande åtgärder:

- *En mekanism bör inrättas för att de nationella parlamenten på ett tidigt stadium av lagstiftningsprocessen skall kunna framföra sina synpunkter på om ett lagstiftningsförslag överensstämmer med subsidiaritetsprincipen. En sådan mekanism bör vara processbaserad och inte hindra eller försena lagstiftningsprocessen.*

V. Multilaterala nätverk eller mekanismer för de nationella parlamentens medverkan på europeisk nivå

27. Arbetsgruppen erkände på det hela taget att det är viktigt och användbart med nätverk och regelbundna kontakter mellan de nationella parlamenten och mellan de nationella parlamenten och Europaparlamentet. Dessa skulle underlätta utbyte av information och erfarenheter och bidra till en större förståelse och medverkan från de nationella parlamentens sida i Europeiska unionens verksamhet. När det gäller plats och form för dessa nätverk i den europeiska strukturen, beslutade arbetsgruppen att utgå från syftet med eventuella mekanismer och deras funktionella roll. Medlemmarna erinrade sig om sin skyldighet att förenkla den europeiska beslutsprocessen och fann det härvid svårt att se hur inrättandet av nya institutioner skulle kunna bidra till förenklingsprocessen.
28. Arbetsgruppen välkomnade de betydande fördelarna med att de nationella parlamenten, Europaparlamentet och regeringarna har fått delta i de tidigare och de nuvarande konventen och ansåg att metoden med ett konvent bör formaliseras i ett konstitutionellt fördrag, med hänsyn till förberedelserna av kommande fördragsändringar.

29. Arbetsgruppen enades om att utbytet av information mellan parlamenten, bl.a. om bästa praxis och bänkmärkning i den nationella granskningen bidrar till att förbättra de nationella parlamentens förmåga att hantera EU-frågor och stärka bandet med medborgarna. Arbetsgruppens medlemmar var allmänt överens om att de befintliga mekanismerna för utbyte inte utnyttjas fullt ut. Det noterades härvid även att vissa åtgärder för att främja utbytet mellan parlamenten även kan vara relevanta på regional nivå, och det bör åligga varje medlemsstat att organisera detta i linje med nationella konstitutionella krav och arrangemang.
30. Medlemmarna ansåg att det är en god idé att förtydliga COSAC:s (konferensen mellan organ för EG-frågor) mandat, att stärka dess roll som interparlamentarisk rådgivande mekanism och göra den effektivare och mer fokuserad. De ansåg att om denna mekanism utnyttjas fullt ut kan detta bidra till att Europafrågorna ställs mer i centrum i varje nationellt parlament.
31. Arbetsgruppen ansåg att COSAC, förutom att främja utbyte av bästa praxis och information (se även den del som handlar om nationella granskningssystem), kan utgöra en plattform för kontakter mellan de nationella parlamentens fasta sakutskott och Europaparlamentet som komplement till kontakterna mellan organen för EG-frågor. COSAC kan användas som ett forum för att föra samman främst nationella parlamentsledamöter. Detta bör dock inte hindra dem från att inbjuda Europaparlamentets ledamöter att delta i möten när detta anses särskilt lämpligt. Arbetsgruppen ansåg att COSAC:s namn bör ändras för att återspegla dess utvidgade roll. Några medlemmar ansåg dessutom att COSAC kan bli ett forum för en debatt på en allmän nivå om kontroll av subsidiariteten, med tanke på att de nationella parlamentens direkta medverkan när det gäller individuella lagstiftningsförslag bör ske via deras granskning av regeringarna samt den nya mekanismen för tidig varning som arbetsgrupp I föreslagit.

32. Enligt protokollet till Amsterdamfördraget om de nationella parlamentens roll i EU får COSAC bidra med allt som det finner att Europeiska unionens institutioner bör uppmärksamma (punkt II.4). För att en verklig dialog mellan EU:s institutioner och de nationella parlamenten skall främjas anser arbetsgruppen att dessa institutioner även bör reagera på sådana bidrag. Svar kan lämnas i olika former. COSAC kan t.ex. inbjuda en ledamot av Europeiska kommissionen eller en företrädare för en av de andra institutionerna till en utfrågning, eller också kan institutionen svara skriftligen.
33. Arbetsgruppen ansåg att konventet behöver undersöka hur de nationella parlamenten kan engageras mer i utformningen av EU:s politiska dagordning och strategi. Den ansåg att en mekanism för en europeisk debatt som inbegriper både de nationella parlamenten och Europaparlamentet, som båda företräder de europeiska medborgarna, skulle kunna vara den bästa formen. Några anförde att ett sådant forum inte bör bli en ny institution utan vara en mekanism för debatt. Man var överens om att uppgifterna ännu inte har definierats tydligt nog. Alla var överens om att ett sådant forum inte bör ha någon lagstiftande roll eller några befogenheter med hänsyn till avgränsningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna, och det bör inte störa den nuvarande institutionella balansen. Man erkände också att förhållandet mellan COSAC och ett eventuellt nytt forum behöver undersökas ytterligare för att garantera komplementaritet och undvika dubbelarbete. Arbetsgruppen undersökte om de nationella parlamenten och Europaparlamentet bör ingå i ett nytt forum, eventuellt benämnt kongress. Arbetsgruppen hade delade meningar om denna punkt.
34. Arbetsgruppen erkände även att det kan finnas anledning till andra kontakter mellan nationella parlamentsledamöter och Europaparlamentets ledamöter om särskilda frågor och på tillfällig basis, som komplement till regelbundna kontakter, inklusive ett mer systematiskt tillvägagångssätt för samarbete mellan de nationella parlamentsutskotten och Europaparlamentets utskott. Den skulle gärna se att interparlamentariska konferenser om sakfrågor sammankallades ad hoc, eventuellt under COSAC:s överinseende, om klyftan mellan nationella uppfattningar hindrar en överenskommelse på europeisk nivå. Sådana mekanismer som sammanför specialister på det särskilda politikområdet skulle bidra till att bygga broar och bana väg för att hitta lösningar – ett exempel på en fråga där detta kan vara en lämplig mekanism är reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken.

35. Som en del i processen att föra EU närmare debatten inom medlemsstaterna rekommenderar arbetsgruppen dessutom att en europeisk vecka anordnas en gång per år i hela EU samtidigt som kommissionen lägger fram sin årliga politiska strategi. Därigenom skulle man få en gemensam öppning för debatter i de nationella parlamenten, med deltagande av ledamöter av Europaparlamentet och eventuellt även ledamöter av Europeiska kommissionen samt företrädare för de nationella parlamenten, och på så sätt skulle man nationellt bli mer medveten om Europeiska unionens verksamhet. Dessa europeiska veckor skulle kräva en viss samordning av Europaparlamentets och de nationella parlamentens tidsplaner för att Europaparlamentets ledamöter skall få möjlighet att delta aktivt i den nationella debatten.
36. Arbetsgruppen rekommenderar följande åtgärder:
- *Metoden med ett konvent bör formaliseras i ett framtida konstitutionellt fördrag som en förberedande mekanism för kommande fördragsändringar.*
 - *COSAC:s mandat bör klargöras för att stärka dess roll som en interparlamentarisk mekanism. Det kan med fördel fungera som en plattform för ett regelbundet utbyte av information och bästa praxis inte bara mellan organen för EG-frågor utan även mellan fasta sakutskott. Det bör bli ett starkare nätverk för utbyte mellan parlamenten.*
 - *Konventet bör undersöka ytterligare om det finns utrymme för att skapa ett forum för en debatt om unionens bredare politiska riktlinjer och strategi, med deltagande av både de nationella parlamenten och Europaparlamentet. Arbetsgruppen noterade härvid idén med en kongress och ansåg att detta bör diskuteras ytterligare i konventet .*
 - *Interparlamentariska konferenser om särskilda frågor skulle kunna sammankallas vid behov.*
 - *En europeisk vecka bör anordnas varje år för att skapa ett gemensamt fönster för EU-omspännande debatter om Europafrågor i varje medlemsstat.*
-